

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

31. Dies Augusti. Aurum si amiseris, potes tantundem recuperare: tempus si perierit; necipsum amissum, nec aliud pro eo potes restaurare.
Dorotheus Doctrin. 11.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

31. DIES AUGUSTI.

Aurum si amiseris, potes tantundem recuperare :
tempus si perierit ; nec ipsum amissum, nec aliud
pro eo potes restaurare. *Dorotheus Doctrin. 11.*

Tempo-
ris cele-
ritas.

UT cum sænore exigas tempus, an-
tequam exacto tempore jaceas
funus : moneat, & moveat jactura
ra temporis irreparabilis, & illius velocitas, quæ evolat
incomparabilis. Perit tibi aurum, devastati agri,
incensi penates ; destructa horrea, sublata prædia,
abacta pecora : horum, cum reparari possit jactura :
non tanti sunt, ut mereantur deplorari minimam que-
relam. Tempus malè impensum, irreparabiliter est a-
missum. Quam ergo, tibi tua chara est salus, tam tibi
sit carum tempus : hoc tamen, tam carum, quam est
celeritate velox. Sive enim, currum incitatissimum,
cum abripiuntur omnia potius, quam feruntur, tem-
pus videlicet, mensuram motus cum Philosopho
opinemur, seu cum Speusippo solaris circuitus : seu,
cum Alberto magno supremi orbis, seu, cum Proclo
conversionum cælestium : ubique tamen fateri cogimur,
explosarum tormento glandium, & cadentis
impetum fulminis, lentum esse, præ velocitate, quæ
vita hæc nostra cum tempore avolat : quando jam
non dubio calculo probant Astrologi, fixas in celo
stellas, citatissimam vertiginem ultra decies centena mil-
lia leucarum unam horam quadragies obire. Hoc ergo
passu, hic vitæ halitus, quem spiramus, fugit : hoc
passu jam inde, ex quo sumus concepti, mors contra
nos rapitur : nec scimus, quo nos vitæ nostræ, quali-
ve conscientie articulo deprehensura sit : scimus ta-

men, tam brevi itinere, tam prodigiosâ pernicitate protuentem, non posse longiùs abesse.

II. Cur non igitur, momento quo vis illam parati expectamus? Ad hæc habet tempus, ut motum mediatur successione partium constantem, quarum nullum priùs potest contingere, quàm interierit præcedens, quare nihil junctim, ac simul totum donare nobis tempus valet; sed mancum, & mutilum, semivivum, & semi-mortuum: nam pueritiæ candorem, securitatem, & innocentiam, juventutis vigore, & hunc senectutis iudicio, ac prudentiâ perimit. Et cum angusta sint vitæ hujus dona, tam parcè præterea, & angustè distribuuntur à tempore, ut ne vitam quidem, nisi particulatim largiatur, & hanc totidem mortis, quot vitæ destinatam, & comminutam punctis: quorum unicum tantum, cum ex omni eo, quod effluxit, venturumque est, præsens teneamus; hoc ipsum, ex æquo cum morte dividimus, omnemque pariter, quæ cum illo nobis momento advenit, voluptatem: ut verè non aliud esse videatur hæc vita, quàm mortis umbra. Itaque, ut eques magno vestiû apparatu splendidus, & gemmis phaleratus, & navis gazis peregrinis dives, in transcurso cerni, & delectare nequeunt intuentes: sic ista, cum prætervolent omnia, & fusis ad mortem habenis properent, quid possunt cuiquam adferre delectationis, nisi levissimum, atque brevissimum.

III. Perspectâ igitur, temporis naturâ, non potest jam esse ambiguum, quàm nihili vita sit, quæ particula est momenti illius, quod tempus nominamus. Ergò hanc jure, alii (a) *Mensurabilem, sive palmarem;*

alii

(a) *Seneca epist. 22.*

alii *fœnum*, & *fœni florem*; alii *somnium*, *umbram*, & *nihilum* vocant: & cursore, aquilâ, navi ventis raptâ velociorem judicarunt. Hujus tamen partem, ut minimùm tertiam, cùm decerpat somnus, morti utique, quàm vitæ, saltem humanæ similior: partem præterea non parvam Infantia, & Pueritia, & morbi, & senectus; morbis sæpè, ac pueritiâ deterior, quæ sensum vitæ vix ullum retinent: ergò semi-mortui illius, quo vita omnis redigitur, puncti nobis diemidium superest; idque tam fragile, & incertum, ut per se dissipetur. Nunc ergò, si tantula est vita; quid delitiæ, opes, dignitates? omnia hæc, quæ ab eâ habent, ut bona sint: quantula, quàm nihili, quàm spernenda: & quanto, cùm æternis obsint, odio habenda? O stulta hominum studia! Nemo, quàm benè vivat; sed quàm diu, curat: *Cùm omnibus posse contingere, ut benè vivant, ut diu, nulli.* Conferamus æternum, constans, & immotum, cum tempore ex fuga, lapsuque contexto. Advertamus quantam, & quàm infinitam Æternitas, rebus, quibus inest, adjungat æstimationem, tam nullam, tempus iis, quibus imperat, addere. Minima, beati cujuslibet gaudia, immenso censenda pretio, quia immortalia: contra summas hujus vitæ voluptates, quod evanidæ sint, & brevissimi temporis, nihil pendendas: contremiscendum ad pœnam quamcunque levissimam, si æterna sit. Eâdem velocitate effluet, qui jam imminet September, quo effluxit Augustus. Vide, ut tam caute, & catè illius tempus impendas, ne eo elapso cogaris dicere, non ut ille, diem, sed mensem perdidisti. Festina igitur; ut par est, vivere: nam teste Poëta;

Omni ad mortem horâ, curritur absque morâ.

QUO.